

[Clausager.]

synes, det paa en vis Maade er tilfredsstillende at se, at en ægte Socialdemokrat faar det fulde Udbytte af sit Arbejde.

I den stærke Kritik, Socialdemokraterne har øvet imod Venstre og Venstres Politik i de forløbne 2½ Aar, har navnlig Statsministeren ført an, og naar han nu stilles overfor den Kritik, han har øvet, og nødvendigvis samtidig overfor de Løfter, som udsprang af denne Kritik, saa generer det ham. Allerede før Valget begyndte han at trække lidt i Land paa det, og nu er det, som sagt, ret generende, og for at slippe nogenlunde fra det forskanser han sig, f. Eks. overfor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, ved at give vedkommende ærede Medlems Udtalelser en lille Drejning; saa kan han tale imod dem. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har nemlig aldrig sagt, at han yderligere vil skære stærkt ned paa Lønninger og sociale Love, men saaledes oversatte den højtærede Statsminister det ærede Medlems Ord, og saa siger han: Den Politik er der slaaget Bom for, den bliver der ikke mere af, og saa skal Vælgerne se: sikken en Lykke, at vi fik lukket af for den forfærdelige Mand! — Og saa bygger den højtærede Statsminister for øvrigt videre paa Venstreministeriet Madsen-Mygdals Arbejde — i store Træk; der skal naturligvis laves noget om hist og her, men det økonomiske Grundlag bygger han gladeligt videre paa. Hvis det havde været saa galt, som Kritikken lød til, havde Ministeriet skyndsomst givet sig i Lag med at omkalfatre det alt sammen, men det gør man ikke; nej, man arbejder videre paa det Grundlag, der er skabt, og dette er egentlig den stærkeste Indrømmelse af, at Venstres Ministerium gjorde Dagens Arbejde og imødekom Tidens Krav. Det vilde Socialdemokraterne ikke gøre i 1925—26, da vi havde den stærke Kronestigning, til Trods for at der den Gang ubestridelig var Flertal for det i den danske Rigsdag. Det var der, men ikke desto mindre vilde Socialdemokratiet ikke føre an i dette Arbejde; de vilde vige Pladsen og lade andre komme til, saa de kunde kritisere, og saa kunde de siden komme og høste Fordelene af, at Arbejdet var blevet gjort. Det kan de ogsaa paa en Maade, men det er nu ikke ganske gratis; der kommer lidt en Gang imellem, som lukker forstaaende Folks Øjne op for, at det var noget, der *skulde* gøres, og at det havde været fuldt saa rigtigt, om Ministeriet Staining, under hvis Førerskab Kronen steg til Pari — det var ikke Ministeriet Staining, der bragte Kronen i Pari, det ved vi alle meget godt, men det var i

dette Ministeriums Tid, at den steg i Pari — havde taget Følgerne og indrettet Statens Husholdning derefter. Det hævner sig nu.

Men er det nu rigtigt? vil man kunne sige; er det nu rigtigt, at Socialdemokraterne veg tilbage for dette Arbejde, overlod det til andre og stod og kritiserede? Er det ikke noget, den nuværende sure Opposition siger? Ja, lad os kaste Blikket lidt tilbage; vi kan jo prøve at undersøge det. Jeg kan da mindes saa tydeligt de Dage, da der her i Tinget blev talt stærkt for at begynde at indrette sig under de nye økonomiske Forhold. Jeg kan saaledes mindes, at der var to Medlemmer, der talte stærkt for at sætte Taksterne ned — det var det, man vilde begynde med — nemlig det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og saa den Mand, vi ikke længere har her, Hr. Ove Rode. De kappedes næsten om det, det tror jeg nok jeg tør sige, for jeg har været til Møder, hvor de Radikale har holdt paa, at det var Rode, der begyndte — det var det for Resten ikke, men de var omtrent lige tidlig paa det. Det var altsaa et nødvendigt Arbejde, der maatte gøres, og bag dette stod Venstre og det radikale Venstre og de fleste Konservative; der var, saa vidt jeg husker, en enkelt Konservativ, der ikke var stemt for det. Det var der altsaa Flertal for i Rigsdagen. Det var ogsaa kort efter den Tid, at Hr. Ove Rode, nu „Politikens“ Redaktør, krævede, at alle offentlige Udgifter skulde reguleres. Det krævede han af det Ministerium, som han paa en vis Maade støttede, om ikke paa en saa intim Maade som nu, saa dog alligevel som Fører for et Støtteparti. Han krævede, at de offentlige Udgifter skulde reguleres i Overensstemmelse med den nye Kronkurs. Han krævede ogsaa, at de sociale Udgifter skulde ned. Jeg kan saa tydeligt mindes den Dag, da Hr. Rode stod her og kæmpede med den nuværende højtærede Undervisningsminister om de sociale Love; han fremdrog bl. a., at Invalidere skulde sættes ned, og brugte en Vending, som jeg synes var meget rammende, idet han sagde: Den sociale Lovgivnings sande Venner bør forstaa, at de her bør gaa i Spidsen, for at ikke den sociale Lovgivning skal lægges for Had, fordi den ved Kronestigningen faar mere end tiltænkt og mere end rigtigt.

Kort efter blev Forholdet mellem de to Partier jo skarper. Hr. Ove Rode udtalte, at Statsminister Staunings økonomiske Politik var gaaet i Stykker, laa i Skaar; han kunde ikke lappe paa den; han kunde kun feje Skaarene sammen og lave en ny Politik eller ogsaa gaa sin Vej. Ja, jeg ved ikke, hvor meget man nu